

2013.
febr.

AKG-s magazin

Szubjektív

74

50
Ft

**Népek konyhája
az AKG szülinapon**

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Bődey Júlia (8)

Gálosi Dóra (9)

Gálosi Tamás (8)

Gulyás Ábel (9)

Halpern Bence (12)

Nánai-Szűcs Dóra (8)

Sengel Tamás (9)

Szabó Borbála (9)

Tóth Artúr (8)

Tóth Joli (8)

Vida Benedek (8)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

Blog: sz subjektiv.postr.hu

Archív: akg.hu/szsub

Like: fb.com/szsubjektiv

E-mail: baranyai@akg.hu

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

Baranyai István

A külön nem jelölt fotók forrása:

outnow.ch, libri.hu vagy ismeretlen

Cseh Tamás emlékkoncert az AKG-ban

Véget ért az utolsó óráim, és rohantam, mivel máris késésben voltam. Hogy honnan? Természetesen a Cseh Tamás emlékkoncertről, ami nem csak műélvezőként, hanem kollégaként is érdekelt, mivel én is tanulom néhány számát gitárra.

Cseh Tamás ma lenne pont 70 éves, ebből az alkalomból adtak koncertet tiszteltére az AKG színháztermében. Mikor odaértem, alig volt pár ember, ezért szabadon válogathattam a helyek között. Ki is néztem egyet oldalt, ahonnan mindent jól lehetett látni. Pár perc múlva megtelt az egész helység emberekkel, akik suttogva beszéltek egymással. Nemsokára bejött pár diák, akiket látásból már ismertem, és néhány tanár is. Az elején volt egy kis megnyitóbeszéd, de ez szerencsére nem tartott sokáig, és máris elkezdtek játszani. A gyermekkoráról szóló dalokkal kezdték, amik kicsit szomorúak és komorak voltak, de ezt is nagyon szépen tudták előadni. Volt pár srác gitárral, egy, aki nagybőgőn és még egy, aki dobokon

játszott. Egy óra múlva jött a szünet (pogácsával, amit a magyartanárnk hozott). Elfogyasztottuk a pogácsát, ami egész finom volt, és visszatértünk a terembe. Most már sokkal vidámabb dalokat játszottak, ezek voltak azok, amiket én is ismertem, és köztük volt a kedvencem, A jobbik részem. Innentől sokkal oldottabb volt a hangulat, és sokkal vidámabban telt el az idő, mindenki remekül szórakozott, beleértve engem is. A műsor végén volt kalapdobálás is, és az egész közönség énekelt. A műsor befejezése után vidáman ment el mindenki, a dalokat dúdolva magában.

Vida Benedek (8. évf.)

Cseh Tamás emlékkoncert az AKG színháztermében 2012.

január 22-én

A koncert előadói:

Asbóth Máté,

Balla Gergely,

Csikós Áron,

Fekete Zoltán,

ombos András,

Józsa Gergely,

Juhász Iván,

Széles Gábor,

Teremy László,

Vincze Mihály

Ne felejtsd el!

fb.com/Szsubjektiv

„Nem lesz egyhamar vége a háborús helyzetnek”

Nálunk járt Ilan Mor, Izrael magyarországi nagykövete

Január első patrónusi foglalkozásán az AKG tizenegyedik évfolyamának tanulói egy rendhagyó előadás-látogatáson vehetett részt. *Ilan Mor*, Izrael magyarországi nagykövete jött iskolánkba, hogy beszélgesse velünk. Az évfolyam két tagja (Lengyel Bóra és Gorka Marci) vezette körbe napközben a nagykövet urat az iskolában, majd ezután a nagytanáriban ült le az 50 tizenegyedikes diák, itt kezdődött meg a beszélgetés.

A beszélhetően általánosságban Izraelről, az izraeli magyarokról illetve a magyar-izraeli viszonyról esett szó. Ilan Mor beszélt nekünk arról, hogy Izrael egyedül van az egész Közel-Kelet ellenében, hogy folyamatos – nem csak katonai – támadások között kell államának az izraeliek jólétét és a zsidó nép értékét megtartania. Elmondta, hogy az országát a szomszédos nemzetek nem ismerik el létező államnak, és hogy kialakult egy újfajta antiszemitizmus (amit ő az *új antiszemitizmusnak* hív). Ezek a támadók már nem a zsidó nép felé fejezik ki utálatukat, hanem Izraelt támadják, az ország hibáit és tévedéseit hangoztatják, létezését kérdőjelezzik meg, és ezekkel a negatívumokkal alapozzák meg a zsidó nép elleni gyűlöletet. A nagykövet beszélt arról,

hogy milyen szoros Magyarország és Izrael kapcsolata, hogy mennyi magyar (főleg) zsidó vándorolt ki hozzájuk az elmúlt század közepén. Mesélt nekünk magyarországi nehézségeiről, hogy milyen emberekkel találkozik itthon: összességében több ellenségre akadt, mint barátra, de tartózkodóbból, szavát kimondani nem merőbből van a legtöbb. Végül pár kérdésre maradt csak idő, mielőtt mennie kellett – főleg Izrael konfliktusainak témája került újra elő. Az izraeli katonaság fontosságát és a felnövő generációk jelentőségét illetve felelősségeit emelte ki, amikor pedig szubjektív véleményét kérdezték, bevalotta: nem látja előre, hogyan alakulhatna a közel-keleti háborús helyzet, de nem érzi úgy, hogy egyhamar vége lenne.

Szerintem kifejezetten érde-

kes volt egy olyan valakit hallgatni, akiből őszintén jönnek ezek a tapasztalatok. Még ha volt is a kiállításban egy erős propaganda-feeling, Ilan Mor személyes érzelmei kiértődtek, ez pedig valóssá tette

a beszélgetést, ennek pedig láthatóan örültek azok, akiket érdekelt a téma.

Turczy Ádám (11. évf.)
fotók: *Tenk Vivien*

AKG szülinap - a 23.

Reggel frissen ébredtem, ami csak azért volt különös, mert péntek volt, az utolsó nap, amire már mindenki hullá fáradt szokott lenni. De szerencsére aznap nekünk csak fél tízre kellett bemennünk. Mikor beértem, láttam, hogy az évfolyamtársaim már nagyban díszítenek a standunkon, aminek a témája a skandináv ételek volt. Minden évfolyam ugyanis húzott egy országot, és a feladatuk az volt, hogy annak az országnak az ételeit kellett elkészíteniük. Az évfolyamon belül ki voltak osztva a feladatok, hogy ki mit csinál: díszít, előad, süt, szervez vagy ételt készít. Én az ételekhez voltam beosztva, ezért hát előző nap pár barátommal együtt elkészítettünk egy nagy tál svéd húsgolyót, hasonló nemzetiségű gombasalátával együtt, és nagyon reméltem, hogy a készítmény biztonságosan célba ér. A standunknál pár ember az asztalnál sürgölődött, páran pedig néhány zászlót próbáltak felfűzni egy kötélre – amik első pillantásra valamilyen skandináv zászlónak tüntek, de ha figyelmesebben nézte meg őket az ember, rájött, hogy egy magyar település (Budakalász) címere van rajtuk. Szépen elrendeztük az ételeket az asztalon, kifeszítettük a zászlókat, és

vártuk, hogy elkezdődjön a megnyitó. Először Horn igazgató úr tartott egy kis beszédet, utána a nyelvi évesek következtek, akik a tanult nyelvük nemzetiségének megfelelően (spanyol, francia, német) adtak elő valamilyen táncot. Rögtön ezután következett a hetedikesek előadása, egy indiai tánc, mivel ezt a népet húzták. Utánuk két osztálytársam elmondott pár tényt Svédországról,

egy másikuk pedig felolvasott a Pettson és Findusból. Ezek után elkezdődött egymás standjainak a kifosztása, persze csak képletesen. Volt skandináv, indiai, orosz, olasz, kínai, amerikai, magyar, spanyol, zsidó, görög, francia és német konyha. Ebből szerintem az amerikai volt a leglátogatottabb. Amikor mindenki végzett, elkezdődött a hetedikesek felavatása, ami úgy történt, hogy fel-

húztak rájuk egy AKG-s pólót, és a legfiatalabbak elmondták a vicces esküjüket. Egyszer csak megláttam, hogy elkezdene táncolni emberek a tömegben. Kiderült, hogy a 10.-es anyukák egy flashmobbal kedveskedtek nekünk. Ezután jött a tortaevés, ha már szülinap volt. Tortát sajnos nem ettem, túl nagy volt a tömeg, de ezt leszámítva remekül szórakoztam.

Vida Benedek Márk (8. évf.)

Az a bizonyos mappa

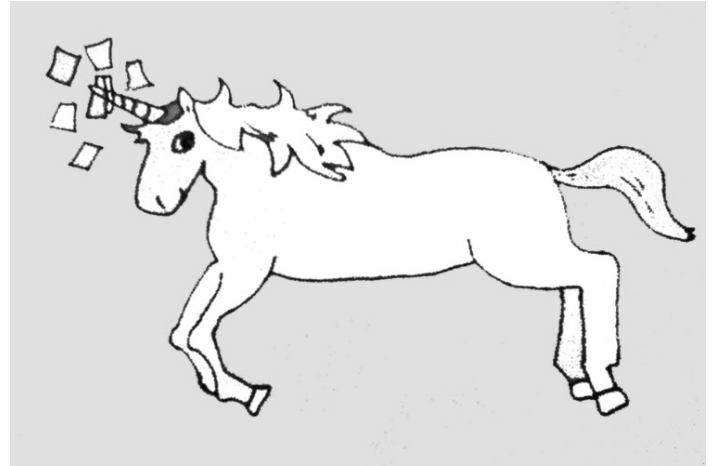
Van, aki már alig várja, de olyan is akad, aki elszökne, mielőtt még kézbe kapja. De egy biztos, félévről-félévre mindenki újra és újra kinyithatja az értékelőmappáját.

Bizony, minden félév végén elérkezik az idő, és az iskola megtelik a szürke mappákkal rohangáló diákokkal. Vannak olyanok, akiknek még csak pár oldal van benne, de találkozhatunk tapasztaltabbakkal is, akiknek már alig fér el a tömredék oldal a „könyvébe”. Tanáraink szorgalmasan írogatják bele a bírálataikat, amiket diákok százai remegő kézzel olvasnak.

Természetesen a helyzet egyáltalán nem ilyen drámai. Egy idő után az ember már megszokja, hogy félévente bekövetkezik az elkerülhetetlen, és bár kíváncsian, de nem túl nagy izgalommal várja, hogy mi kerül majd bele a mappájába. Persze, én is élénken emlékszem

még, hogy az első értékelőosztás előtt mennyire izgatott voltam, hiszen el se tudtam képzelni, hogy mégis miket fognak rólam írni, sőt, igazából halványlila dunsztom sem volt arról, hogy hogyan is fog kinézni a rettegett mappa. Gondolom, most félévkor is így voltak ezzel azok a kevésbé szerencsés társaink, akik még egy lapot sem birtokoltak.

Persze a rutinosabbak közül sokan vannak olyanok, akiket egyáltalán nem érdekel, hogy eljut-e az a könyvecske hozzájuk, vagy esetleg egy értékelőket zabáló unikornis ellopja az összes mappát, még mielőtt mi azokat a kezünkbe vehetnénk. Be kell valljam, megértem őket. Sajnos, miután elmúlt

az újdonság varázsa, rá kellett döbennem, hogy bizony a szövegek lényegében mindig ugyanazok, és változást csak egy-egy új tantárgy tud hozni. Na, nem mondom azt, hogy én nem szeretem olvasgatni, amit kapok. Nagyon sokszor még jókat is szoktam szórakozni rajtuk, de egy idő után meg tudom unni az értékelésáradatot.

Na, mindegy is, mindenkinek szép értékelőket kívánok a jövőben is, akiknek meg ez nem adatik meg, az reménykedjen csak abban az éhes unikornisban.

Gálosi Dóri (9. évf.)
illusztráció: Tóth Artúr

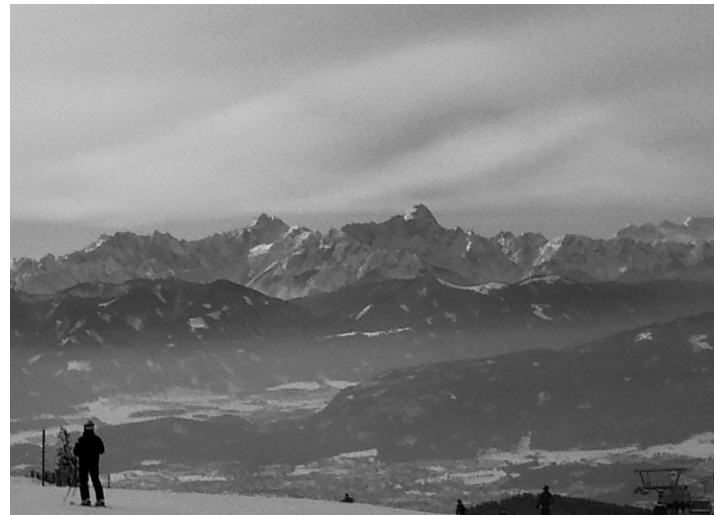
Életem legjobb sítábor

Reggeli fél nyolc, és szombat van. A többi AKG-s még az igazak álmát alussza, de néhányan a sulit mögötti parkolóban álldogálnak szokatlanul csendesen – a korai találkozónak köszönhetően.

Hat-hétórányi buszút után érkezünk meg a szállásra. Az apartmanok kívülről rózsaszín-hupikék-sárga színekben pompáztak, de belülről teljesen rendben voltak, a hálószobákban padlószőnyeg, a konyhában vízforraló, a fürdőszobában hajszárító várt minket. Úgy tűnt, meg lehetünk elégedve az ellátásunkkal, mindaddig, amíg ki nem kellett töltenünk egy leltárt a szobánkról, mivel a tábor végén fizetnünk kell majd a hiányzó vagy sérült berendezésekért – még ha egy kiégett villanykörte is az. A szálláson a vacsorák sem voltak kifogásolhatatlanok, de a hűtték gőzgombócai, császármorzsái, kásespacialjai kárpótolnak min-

ket, no meg persze a Billában tett látogatásainkkor beszerzett több száz liter Almdudler és csokik.

A sípályák tökéletesnek bizonyultak. Nem volt túl sok jeges rész, és az óvatosabb, kényelmesebb síelők is bátran lecsúszhattak. Szerintem a kezdők és a profik sem unatkoztak. Szinte mindennap volt egy kicsi köd, volt olyan is, hogy a felvonón az előttünk lévő ülést sem láttuk. De azért volt gyönyörű, tiszta, napos időnk is. A Gerlitzben síelők legalább 60 százaléka magyar. Szerintem ez nem annyira zavaró, de kicsit fura, hogy külföldön a síliftben szinte mindig magyarok utaztak velünk (per-

sze az AKG-sokon kívül). Ez néha okozott komikus helyzeteket. De azért egy táborban mindig a társaság és a hangulat a legemlékezetesebb. „Nótási” tanár úr szórakoztató zenés magánszámjai és a csodálatos filmek még a hosszú buszutakat is felejthetlenné tették.

Összességében szerintem nagyon jó volt ez a tábor. Remélem, jövőre legalább ilyen jól fog sikerülni! Tényleg ez volt életem legjobb sítábor, még ha ez volt az első, akkor is!

Bódey Julcsi (8. évf.)

Napos oldal

A legtöbb filmről meg lehet mondani, hogy a műfaja romantikus, akció vagy dráma. Erről a filmről nem. Mindenből van benne egy kicsi.

A film arról szól, hogy Pat egy verekedés miatt elmegyógyintézetbe kerül, majd mikor onnan kikerül, visszaköltözik a szüleihez. Megpróbálja visszaszerezni a feleségét és helyrehozni az életét. Miközben ezzel próbálkozik, megismerkedik Tiffanyval, aki segít a férfinak visszahódítani a feleségét, de a lány is kér egy szívességet... Egyre jobban kötődni kezdenek egymáshoz, majd Pat találkozik a feleségével.

Leginkább egy romantikus-dráma-vígjáték filmnek nevezhető az alkotás. Nos, az biztos, hogy ez az egyik legjobb film, amit valaha láttam. Tökéletes képet kapunk egy férfiről, aki a

szerelméért mindent megtesz. A végkimenetele egyértelmű, de mégis végigizgul az egész filmet. A színészi játék elképesztő, Bradley Cooper és Jennifer Lawrence annyira jól játsza az örültet, hogy már tényleg elhisszük, hogy igazából is vannak gondjaik. Az egész film egy érzelemkavalkád, de a végén minden elrendeződik.

Szabó Borbála (9. évf.)

Napos oldal (Silver Linings Playbook, 2012, 122')

*Rendezte: David O. Russell
Szereplők: Bradley Cooper,
Jennifer Lawrence,
Robert De Niro*

Pi unalmas élete

Az új Avatarként beharangozott Pi élete egy egész estés unalom, de a jobbik fajtából. Lehet, hogy az volt részemről balgaság, hogy nem 3D-ben néztem meg, de számomra alig-alig váltotta be a hozzáfűzött reményeket.

A két filmet nem is érdemes összehasonlítani, hiszen az Avatar egyértelműen egy látványos hollywoodi sikerfilm-

nek indult, és az is lett – ettől függetlenül nagyon gyengéske lábakon álló történettel, amit a Pocahontasból lop-

tak. A Pi élete viszont egyértelműen történet-központú, és a tanulság a végén nagyon szájba van rágva.

A Pi élete arról szól, amit a cím ígér. Pi kisgyerekkorától fogva három vallást is gyakorol, így elég furcsán néznek rá a szülei, akik egyébként a helyi állatkertet vezetik. Az anyagi helyzetük rákényszeríti őket arra, hogy kiutazzanak Indiából, és az állatkertet is elviszik magukkal, hiszen az állatokért jó pénzt kaphatnak külföldön. A hajó azonban egy vihar következtében elsüllyed, és Pi marad az egyetlen túlélő a tigrisével együtt a hajón. Vagy mégsem?

A Pi élete egy unalmas, de ér-

dekes film, hiszen kevés olyan filmet látunk, aminek valamennyire központi témája lenne a hit. Ezért úgy érzem, hogy a jobbik fajtája az unalmas filmeknek, de ha most választhatnék, inkább várnék addig, amíg megjelenik a tékában, mert van néhány nagyon vontatott és hosszú része a filmnek, amibe tényleg bele kell tekerni.

Halpern Bence (12. évf.)

Pi élete (Life of Pi, 2012, 127')

*Rendezte: Ang Lee
Szereplők: Suraj Sharma,
Irfan Khan,
Gérard Depardieu*

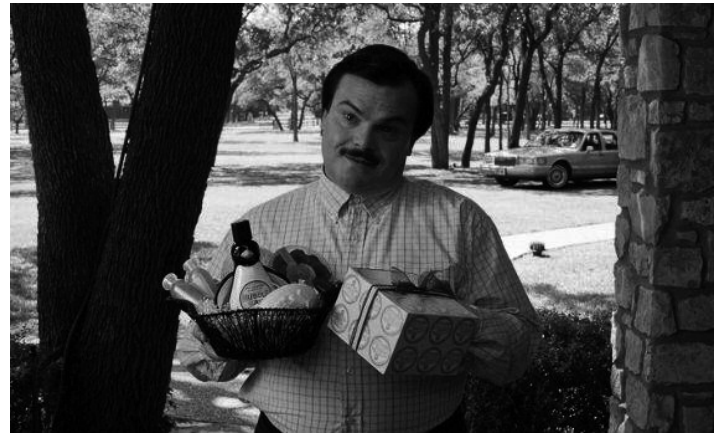

Jack Black nem viccel

Egyik fárasztó napom után naiv módon ráböktem egy Jack Black filmre – mondván, azok mindig szórakoztatóak szoktak lenni. Ezt erősítette meg bennem a cím is: „Börni az eszelős temető”, amely fonetikus átiratával nem abban akart engem megerősíteni, hogy ez egy sorsdráma. Pedig az.

A címe ellenére ez nem egy rossz film. A történet – amely állítólag igaz történet – Bernieről, a temetkezési vállalkozóról szól, aki munkája ellenére egy jó ember. A környéken az összes szomszéd, pap, mindenki kedveli őt, eltekintve Danny Buckot, a helyi ügyészt. A szertartásoknál mindig odafigyel, és a szertartások után virágot is visz a gyászolóknak. Így ismerkedik meg Marjorie-vel, akit a környék egyik legrosszindulatúbb embereként tartanak szá-

mon. Barátok lesznek, ám ez a barátság, ahogy a történet halad, egyre kevésbé lesz igazi. Nem akarok többet leírni a filmről, mert véleményem szerint egy nagyon erős erkölcsi kérdést tesz fel a végén, és számomra az utóbbi idők egyik legmeglepőbb filmélményét adta. A film mindenképpen szélesíti erkölcsi tudásunkat. Jack Black is remekül illeszkedik új szerepébe. Bár kicsit furra, hogy nem hangzanak el tőle poénok, illetve nem adja a szo-

kásos kicsit bolond szerepet, de szerintem ezzel a filmmel simán kitör ebből a skatulyából. Ajánlom mindenkinek, aki egy kicsit komolyabb figyelmet igénylő szórakozásra vágyik.

Halpern Bence (12. évf.)

Börni az eszelős temető
(Bernie, 2011, 104')
Rendezte: Richard Linklater
Szereplők: Jack Black,
Matthew McConaughey,
Shirley MacLaine

Egy másik vadnyugat

Nagy várakozással ültem be szombat este a moziba, és ahogy láttam, nem csak én voltam ezzel így: a mozi legnagyobb terme színültig megtelt emberekkel, mindannyian Quentin Tarantino legújabb filmjére, a *Django elszabadul*-ra voltunk kíváncsiak. Tarantino az eddigi filmjeiben is előszeretettel használta a western jellemzőit, így különösen érdekes volt, hogy miképpen rendez meg egy egész estés vadnyugati filmet.

A filmbeli történet Djangóról, a rabszolgáról szól, akit egy német fejedelmű szabadít fel, hogy a segítségével megtalálja egy leendő áldozatát. Idővel a két férfi összebarátkozik, s közösen indulnak kiszabadítani Django feleségét, Brunhildát, a németül jól beszélő fekete rabszolgánőt. Ahogy a többi Tarantino-film, ez is tele van ironikus jelenettel, véres humorral és remek színészi alakításokkal. Christoph Waltz, ahogy a *Beastelen Brigantyk*-ban, úgy itt is remekül játszik, s újra megérdemelné az Oscart. De Jamie Foxx, Samuel L. Jackson és Leonardo di Caprio is remekül alakít. A történet egyetlen percre sem ül le, és nem azért, mintha csak pörgős akciójele-

netek követnék egymást, hanem mert a film képes finoman egyensúlyozni a lélektani ábrázolást, az agresszió bemutatását és a történetmesélés között. Emiatt érezhetjük úgy, hogy minden nagyon egyben van.

A film nem csak szórakoztat, hanem kritizál is. A mű központi problémája a rabszolgatartás. A német fejedelmű, aki itt az európai szellemet, a felvilágosultságot, a műveltséget képviseli, ellenzi ezt, míg az amerikaiak természetesnek gondolják, s teljességgel elfogadják az emberek faji alapon való megkülönböztetését, mely szerint a fehérek felsőbbrendűek a feketéknél. A rabszolgatartást gyűlölő német fejedelmű szerepeltetésével a rendező

egyfajta Amerika-kritikát fogalmaz meg. Ám nemcsak Amerikát kritizálja, hanem a műfajhoz is reflektáltan viszonyul. Az Európában, leginkább Olaszországban forgatott klasszikus spagettiwesternekben egyetlenegy fekete sem szerepelt, mintha abban az időben Amerikában feketék nem is léteztek volna, jöllehet a western filmek által feldolgozott korszakban még virágzott a rabszolgatartás. Ezzel szemben Tarantino filmjében egy felszabadított rabszolga válik főszereplővé: azzá a fekete hőssé, aki reményt tud adni leigázott társainak. Ha sokat nevetünk is az abszurd tarantinói humoron,

ez egy olyan üzenete a filmnek, amely mindenképpen mélyen érint mindenkit, aki hajlandó a látottakon elgondolkodni. Biztos vagyok benne, hogy rövid időn belül ez a film – ahogyan Tarantino többi filmje is – kultikussá válik majd. Ez egy olyan moziélmény, amelyről egyszerűen nem szabad lemaradni.

Gulyás Ábel (9. évf.)

Django elszabadul (Django Unchained, 2012, 165')
Rendezte: Quentin Tarantino
Szereplők: Christoph Waltz,
Jamie Foxx, Leonardo
DiCaprio, Samuel L. Jackson

Angyalok Amerikában

A darabot Tony Kushner írta, és bár eredetileg képtetés, itthon összevonva adják elő. Az Amerikában játszódó mű a melegek helyzetéről, az AIDS-szel élőkről és a zsidókról szól.

Kicsit furcsa volt, hogy négy órás a darab, de egy idő után belenyugodtam. Nem is tűnt olyan hosszúnak. Nem volt sok szereplő és nem is volt sok díszlet, de a darab mégis elképesztően jó volt. Láthattunk benne olyanokat, akik próbálnak megküzdeni azzal, hogy melegek és betegek, olyanokat is, akik megpróbálnak visszatalálni Istenhez. Voltak érdekes részek, amik nem igazán voltak valóságosak, de ezen kívül a darab egy egész történetet mesél el, amiben minden összekapcsolódik. Bemutat számunkra egy valós világot, amelyben mindenkinek meg

kell küzdenie a problémáival, valamikor viszont el kell rejtenie őket. Annyira valóságosnak érezhető ez az egész – mivel valóban ilyen emberek járnak köztünk, és így láthatjuk, milyen is lehet az életük. Azt lehetne hinni, hogy ez a mű egy dráma (és persze az egésznek drámai is a hatása), de mégis van benne humor, van benne örültség is. Nekem azért tetszett a színdarab, mert az egyik percben nevelsz, a másikban már komoly arccal nézed a cselekményt. Sok mindent lehetett belőle tanulni, és nagyon eseménydús a történet. Emellett igazán tehetséges színészek ját-

szottak benne, mint például Kulka János, Alföldi Róbert, Szabó-Kimmel Tamás vagy Tenki Réka. Aki elmegy erre a darabra, nem fog csalódni.

Szabó Borbála (9. évf.)

*Tony Kushner: Angyalok Amerikában (Nemzeti Színház)
Rendező: Andrei Șerban
Szereplők: Kulka János, Stohl András, Alföldi Róbert, Udvaros Dorottya, Szabó Kimmel Tamás, Tenki Réka*

A maflás

Utóbbi időkben már kezdtem hiányolni a nagy sikercímek mellől a tipikus könnyű, de szórakoztató amerikai filmeket. A maflás egy olyan film, amelyet karácsony környékén bátran levetíthetne bármelyik tévécsatorna. Nincs komoly történeti szál, nehéz elveszíteni a fonalat, ki lehet menni pattogatott kukoricáért a konyhába, miközben megy, tökéletes esti szórakozás.

A történet Scott Vossról szól, aki középiskolai biológianár. Valaha az év tanára volt, mostanra azonban egy középkorú, munkájába belefásult tanár lett, aki minden nap késik az órájáról. Iskolájának gazdasági helyzete nem túl rózsás, és úgy tűnik, hogy fel fogják oszlatni többek között a zene szakkört is. Scott – hirtelen érzelmi döntéstől vezérelve – úgy dönt, ezt nem hagyja, és összeszed több tízezer dollárt azért, hogy megmentse az iskolát. Ott, ahol extra pénzkereseti

forrásként állampolgári ismereteket tanít, megismerkedik Nikóval és az MMA sporttal. Amikor meghallja, hogy a legjobbak már a vereségért is tízezer dollárt kapnak, azonnal megkéri Nikót, hogy avassa be a sport fortélyaiba, aki először ugyan vonakodik, de aztán beleegyezik.

A maflás mindezek mellett egy nagyon pozitív kisugárzású film. A főszereplő játékoskodásával a jelleme is fejlődik és a szerelmi élete is jobbra fordul. Munkatársai jobban meg-

becsülik és újra a régi hévvel tanít az óráin. A maflás egy jó film akkor, ha tipikus péntek esti szórakoztató filmet keresünk.

Halpern Bence (12. évf.)

*A maflás (Here Comes the Boom, 2012, 105')
Rendezte: Frank Coraci
Szereplők: Kevin James, Salma Hayek, Henry Winkler*

Sherlock Holmes közöttünk élve

Gondolom, már te is láttad a nemrég kifüggesztett új Sherlock Holmes feldolgozás plakátját. Elhatároztam, hogy most írok egy összehasonlítást egy korábban indult, ugyancsak a mában játszódó Sherlock sorozattal.

SHERLOCK

Ezt a sorozatot 2010-ben vetítették először. Sherlock (Benedict Cumberbatch) itt egy arrogáns, magának való zseni, aki pillanatok alatt képes bármilyen bonyolult összefüggést átlátni. Hozzá csapódik az elmaradhatatlan dr. John Watson (Martin Freeman). A sorozat a 21. században játszódik, de nem szenved emiatt semmilyen hátrányt.

Nekem személy szerint tetszik a

sorozat, mert Sherlock gondolatmenete néha követhetetlen lesz egyes gondolati ugrások miatt, de a fináléban mindig elmagyaráz mindent, és onnantól fogva már nekünk is nyilvánvalóvá válik a történet lényege. Itt dr. Watson nem kerül előtérbe, háttérben marad szárnysegédi szerepében, mégis, néha nem haladna nélküle a nyomozás. A sorozat humora kifinomult és intelligens, talán ez hiányzik a legújabb változathoz. A Sherlock mo-

dern, látványos, elegáns, sodró lendületű.

SHERLOCK ÉS WATSON

A legújabb sorozat 2012-ben indult el, szintén Sir Arthur Conan Doyle regényeinek feldolgozásából. A felállás ugyanaz, mint fent említett sorozatnál, ugyanaz a kor és ugyanaz a Sherlock (most Jonny Lee Miller szereplésével), mellette viszont dr. Watson (Lucy Liu) most női szerepben tűnik fel. Ez a sorozat jobban eltér az eddig ismert feldolgozásoktól – egyrészt dr. Watson nemének cseréje miatt, másrészt Sherlockot itt nem büntetik fel kiváló zseninek. Követ el hibákat, és már az elején lealacsonyítják drogügyei miatt – amiért is dr. Watson kerül mellé, mint pártfogó.

Ez a sorozat nem győzött meg. Nekem hiányzik belőle az a fajta zsenialitás, ami talán egy picit félfoghatatlanná teszi a történetet. A kifinomult angol humor hiányát is nagyon érzem. De azért jó játékot mutatnak be a színészek, a rendezés is jó, az

összkép annyira nem lett rossz. Szokványos, hétköznapi, a címe akár lehetne a *Helyszínelők* is.

Nánai-Szücs Dóra (8. évf.)

Sherlock (angol, 2010)

Rendező: Paul McGuigan

Szereplők: Benedict

Cumberbatch, Martin Freeman

Sherlock és Watson

(Elementary, amerikai, 2012)

Szereplők: Jonny Lee Miller;

Lucy Liu

Az út vége

Christopher Paolini: Örökség

Az Örökség egy olyan könyv, ami az elképesztő hossza ellenére letehető. Talán azért, mert jó, talán azért, mert befejezése egy 4 kötetben keresztül tartó utazásnak.

Bár imádom olvasni, amikor megláttam a sorozat első kötetét, egy kicsit megszeppentem. Több mint 500 oldal fantasy még egy magamfajta könyvmolynak sem kevés. Be kell valljam, habár tetszett, egy fél évig még rá sem bírtam nézni a második részre. Aztán amikor végre rávettem magam, a második és a harmadik kötetet olyan gyorsan olvastam el, hogy szerintem egyéni rekordot állítottam fel. Aztán következett a kinkeserves várakozás a negyedik (és egyben befeje-

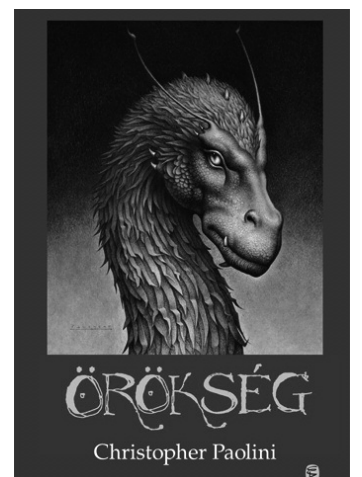
ző) részre.

Az eredetileg 2011 elejére beígért könyv végül 2012 karácsonyára került a magyar boltok polcaira. Amint megkaparintottam, a 900 oldal nem is tűnt olyan soknak. Hiszen rögtön arra gondoltam, ha ennek vége, akkor nincs tovább. Amikor belekezdtem, azonnal rájöttem, hogy ezt a könyvet nem fogom tudni letenni. Magával ragadott a történet, és nagyon kíváncsi lettem, milyen sorsot szánt az író a karaktereinek. Az első 700 oldal fantasztikus volt: izgal-

mas, pergő csatajelentek, néha egy kis szerelem, titkok és varázslat. Nem maradhattak ki a tündék, a mindenre elszánt főgonosz és a jók oldaláról a különleges személyiségek sem. Néha még etikai kérdéseket is feszegetett: tényleg rossz-e a rossz és biztos jó-e a jó.

Aztán a lezárás nekem egy kicsit csalódást keltő volt. Valahogy úgy éreztem, nem volt meg benne az a részletesség, ami a könyvet eddig jellemezte. Talán még azt is mondhatom rá, hogy kicsit kiszámítható lett. Nem gondoltam volna, hogy egy ilyen fantasztikus, váratlan fordulatokban bővelkedő könyvnek ennyire szokványos befejezése lesz.

Összegezve viszont azt kell mondanom, hogy ez egy olyan könyv, amit kár lett volna ki-

hagyni. Mert amíg olvasod, addig imárod, utána meg mérges vagy, hogy nincs tovább.

Gálosi Dóra (9. évf.)

Christopher Paolini:

Az örökség 4. (2012, 938 o.)

Európa Könyvkiadó Kft.

Csillagászati szenzációk: a kisbolygó és az orosz meteorit

December végén Magyarországra érkezett a nemzetközi hírű a capella csoport, a *Voca People*. A nyolc, tetőtől talpig fehér testű tagról könnyen hihetnénk azt, hogy egy másik bolygóról származnak. És nem is állnánk távol az igazságtól...

MAGYAR KISBOLYGÓFOTÓSOK

Majd egy éves várakozás után február 15-én megérkezett a föld légterébe a 2012 DA14 nevű kisbolygó. Egy magyar csapat (Mizser Attila, Kocsis Antal és Sárneckzy Krisztián - *a képen*) is útnak indult, hogy megörökítse e ritka jelenséget, de nem Magyarországon sikerült lencsevégre kapniuk, hanem a horvátországi Zadar mellett. A csapat csak reggel szembesült azzal, hogy táborhelyüket véletlenül egy illegális sittlerakó közepén sikerült felállítaniuk, de ez véleményük szerint egyáltalán nem befolyásolta az élményt, nem is beszélve arról, hogy még a 188 évente visszatérő 237P/Pons-Gambart

üstököst is sikerült megfigyelniük.

De a kisbolygót Magyarországon is észlelni lehetett (egy hirtelen felhő-felszakadásnak köszönhetően) a nyírségi Nagyvarsányból illetve Nagyszalontából.

forrás: csillagaszat.hu
Sárneckzy Krisztián: *Kisbolygóvadászat az Adria partján*

AZ OROSZ METEORIT

Ugyanezen a napon egy másik csillagászati esemény is történt, bár ez már nem olyan barátságos, mint a kisbolygó megjelelése. Egy meteorit robbant fel és hullott darabokra Oroszország felett, 700 embert megsebesítve – 112 sérültet kellett

Meteorcsapás után az iskolában

kórházba szállítani. Sokan azt hitték, hogy háború tört ki, és ledobták az első bombákat, mivel a becsapódó darabkák mellett a nyomás is betört pár ablakot. „Nagy felvillanást láttunk, mire kimentünk megnézni, mi volt az, ekkor hallottuk egy hangos dörrenést. Pánik tört ki. Az emberek nem tudták, mi történik. Minden szomszéd ment át egymáshoz, hogy megnézzé, jól vannak-e” – mondta

a cseljabinszki Szergej Hame-tov az AP hírügynökségnek. Kérdések azért még mindig vannak. Látható volt-e előre a baleset? Ha igen, akkor az orosz kormány miért nem tett semmit? Miért nem készítették fel rá a lakosságot? Valójában elég fejlett a technológiánk ahhoz, hogy meg tudjuk előzni a hasonló katasztrófákat?

Nánai-Szűcs Dóra (8. évf.)

Barátságos űrlények

Az előadást országsszerte hirdették a plakátok, a reklámok előtt én még nem is hallottam erről az együttesről. A Kongresszusi Központ előadóterme mégis csupán félig volt telve, mikor beléptünk a nézők közé. Már az egyszerű színpadképen látszott, hogy itt bizony nem a látványé, hanem a hangé lesz a főszerep. A fények elsötétülése után a mobiltelefonok kikapcsolását megkérő hang angol nyelven szólalt meg – ebből is azonnal kiderült, hogy hamarosan egy világszínvonalú produkció részesei leszünk.

Végül elfoglalta a színpadot a nyolc fura lény, akik angol-francia keveréknyelven magya-

rálták el a kedves közönségnek, hogy ők tulajdonképpen földönkívüliek, és kényszerle szállást kellett végrehajtaniuk a Földön az űrhajójukkal, amelyet – benzin helyett – a dal ereje hajt. A rövid bevezetés után megkezdődött az „energiagyűjtés” – a zene történelmének bemutatása az őseMBER próbálkozásaitól a mai kor slágereig, mindez persze kizárólag hangszerek nélkül, szájjal és egyéb testrészekkel előadva. A színészi játék zseniális volt, a poénok ütöttek, az énekesek hangja pedig önmagában elég lett volna egy X-Faktor döntőre. A pontot az i-re a két beatboxer, Captain és Stratcher tet-

te fel, akiknek szájjal dobolásáról a nagymamám végig azt hitte, hogy előre felvett ritmus. Miután a legújabb kor számain is túl voltunk, a színpad jobb szélén elhelyezett űrhajótöltöttség-mérőben egy egységnyivel küszöb feljebb a mutató. Ugyanez történt minden egyes hasonló blokk végén – közülük

Captain és Stratcher duettje szerintem vitte a pálmát. Hogy mi történt a teljes feltöltődés után, azt megtudhatod a következő látogatásuk alkalmával...

Sengel Tamás (9. évf.)

Voca People, Budapest
Kongresszusi Központ
2012. december 26-27-28.

Fran Palermo

Kétféle gondolat viaskodott bennem a cikk megírásának szükségességével kapcsolatban. Egyik részem azt súgta, hogy mindenképpen meg kell írnom, mert az embereknek tudniuk kell a Fran Palermóról. A másik felem pedig azt suttogta, hogy inkább hagyjam az egészet, azzal jobban is járok, hiszen kevesebb ember fog így az együttesről hallani. Tudjátok, mikor egy olyan zenét szeret az ember, amit mondjuk, „csak” hárromezren ismernek, akkor még különlegesnek és kiváltságosnak érezhetem magam, hogy ez a zene csak az enyém, mert még nem jutott el a nagyobb tömegekhez. Ilyenkor egy értékes titok tudójának mondhatom magam, amit ördögi módon legszívesebben nem árulnék el senkinek.

Na, de! Itt az ideje, hogy megosszam veletek is a Fran Palermo által adott örömeiket. A sors is úgy akarta, hogy találkozzam a zenéjükkel, így az első koncertjükre tudat alatt jutottam el, ugyanis a fő attrakció az Irie Maffia és a Red Chickens volt számomra. Mint jó kislányok, a főzenekar előtti együtteseket is meg szoktuk nézni, és mindig időben érkezünk, így történt ez most is. Az Akváriumban kevergettünk, ugráltunk egyet a LochNesz nevű együttes zenéjére, közben megragadta a figyelmünket egy fiú háta. Meg szerettem volna nézni az arcát is, de sajnos eltűnt a tömegben. Utána bementünk a nagyszínpadhoz, hogy megnézzük a Red Chickenst. A koncertjük végére a táncter hirtelen megtelt emberekkel, megkezdődött az átállás, és mindenki

nagyon izgatottnak tűnt. Nem értettem, hogy miért, azt se tudtam, hogy milyen előadók következnek, de elkezdődött a koncert, és meglepődve láttam, hogy a fiú, akinek korábban csak a hátát láttam, fent állt a színpadon. Mikor elkezdtek játszani, megértettem végre, hogy mire fel volt a nagy izgalom. A legütösebb koncertélményeim közé került ezt is. A zene és a hangulat elsőprő erővel hatott rám, körülöttem mindenki eufórikus hangulatban ugrált, énekelte a dalokat és tapsolt, az énekes és az egyik gitáros pedig hanyagul néha-néha beszúrt egy-egy „kösz”-t a dalok közé. Különösen tetszett, hogy annyian álltak a színpadon egyszerre, mint egy focicsapat, kicsit kaotikus volt az egész, úgy tűnt, mintha senki nem figyelne senkire, csak a fúvósok követték az

énekes minden mozdulatát. Mikor meghallottam a zenéjüket, olyan volt, mintha csak rájuk vártam volna eddig, hogy valami mást is hallhassak végre. Nemrég jött rám az, hogy valami újat is szeretnék hallani, nem csak a régi, megszokott zenéket. Más stílusokat keresek, nem elégszem meg a könnyen elérhető zenékkal. Ahogy Flea, a Red Hot Chili Peppers basszusgitárosa mondta: „Gyerekek, nektek kell a zenét keresnetek. Ne éréjétek be azzal, amit az MTV a kezetekbe ad, keresnetek kell, és meg kell találnotok azt, amit hallani szeretnétek.”

Az én esetemben a zene talált rám.

Az Irie Maffia után megtudtam az együttes nevét, és attól a koncerttől kezdve jól belevestem a nevet a fejembe, olyannyira, hogy későbbi koncertjeikre is elmentünk. Hol többen, hol kevesebben voltak, a hangulat

mindig fergeteges volt, bár azt kell, hogy mondjam, hogy a legemlékezetesebb koncertjük az első és a most legutóbb látott volt. A legutóbbi koncertjükön, az A38-on végre rendesen kommunikáltak a közönséggel (amit eddig nagyon hiányoltam), s végre-valahára a fuvolás Csipkerózsika is felébredt mély álmából, és aktívan vett részt a buliban. És az ezt megelőző A38-as koncertjükön ott lévő, hihetetlenül idegesítő, pofátlan „rajongók” sem rontották a hangulatot. Egyszóval tökéletes volt.

Aki kedveli a vagabond rock 'n' roll / raincoat rock stílusú zenét (zenéjüket így titulálják), vagy csak egy örületes hangulatú koncerten szeretne részt venni, ajánlom, hogy jöjjön el a Fran Palermo legközelebbi koncertjére!

Varga Dóra (12. évf.)

Hogyan előzzük meg, hogyan gyermekünk pszichopata legyen?

Neveljük fel jól, jó körülmények között. Legalábbis erre hegyezi ki mondanivalóját a Vörösmarty téri Üvegpalotában megrendezett, magát az „év kiállításaként” hirdető Murder. De mi is ez az egész? Céltalan ijesztgetés horror-mániásoknak?

Nem, ez a kiállítás 21 szobán keresztül mutatja be a történelem legnagyobb gyilkosságait, tehát itt nem arra kell számítani, hogy zombinak beöltözött emberkéek fognak balról meg jobbról ijesztgetni. A szó szoros értelmében egy ismeretterjesztő kiállításról beszélünk, ahol elég durván kapunk min-

dent egyszerre.

A különböző szobákban az eseményeket úgy próbálják bemutatni, hogy a tárlatot látogatók minél közelebb érezhessék magukat a történetekhez. Ezt különböző módszerekkel érik el, pl. pneumatikus szobamozgatással, vagy van, amikor függönyön vagy egy lyukon keresztül figyelhetjük a történéseket. Azon kívül, hogy a Murder egy profin megszerkesztett interaktív kiállítás, látványos és a legkorszerűbb technikákkal dolgozik, igyekszik megfogalmazni a bemutatott történetek tanulságait is. Végiggondoltatja, hogy mi vezetett ahhoz, hogy egyes bűncselekményeket elkövessenek (akár többször is) a gyilkosok. A legtöbb esetben valamilyen gyermekkori traumára, a szülői nevelés hibáadására vezette vissza a narrátor a bűneseteket, akít egyébként egy mikroporton keresztül hall-

gathattunk négy nyelven.

Tényleg profi az egész, nagyon szórakoztató, annak ellenére, hogy van benne 1-2 undorítóbb rész, a mondanivaló pedig nagyon bele lett erőltetve az egész kiállításba. Azon kívül, hogy vállaljunk felelősséget a gyermekeink felneveléséért, nem bonyolódik további részletekbe a kiállítás, ami egyébként nem is feltétlenül feladata – megelégszik azzal, hogy elgondolkodtat: Mitől lehetnek majd jó szülők? Egyáltalán, képesek lennének szülőnek lenni?

A kiállítás nem olcsó, kicsit

többször kerül, mint egy mozizás a barátoddal, de jelenleg az egyik legjobb programlehetőség most Budapesten a Murder, úgyhogy ne szalasszátok el!

Halpern Bence Márk (12. évf.)

*Murder – a gyilkos tárlat
Csak 16 éven felülieknek.
Budapest 1055
Vörösmarty tér 1.
Jegyár: 3 490 Ft,
nyitva 2013. május 31-ig*

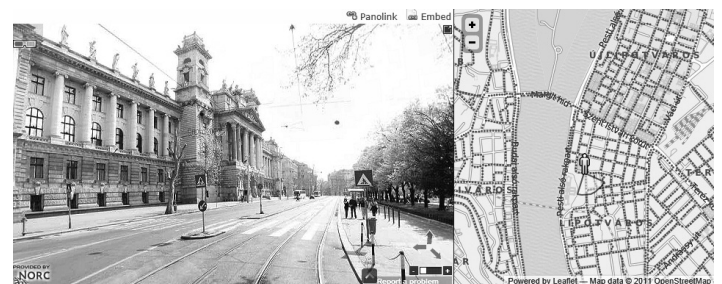
Az autó gördül tovább

Végre Magyarországra is megérkezik a Street View. A Google autója már három évvel ezelőtt is járt Magyarországon, ám akkor adatvédelmi okokra hivatkozva az akkori képek nem kerültek ki az internetre. Most viszont szabad az út a keresőóriás előtt.

Már az első próbálkozásukkor sem érttem teljesen, miért tiltották meg a Google-nak a fotózást, amikor a teljesen azonos céllal működő Norc.hu-n egész Budapest körbejárható már panorámaképek segítségével. Azonban a román tulajdonú oldalnak közel sem akkora a látogatottsága, mint a Google-nak, amelynek térképszolgáltatásá-

val szemben nehéz igazi konkurenciát találni (gondoljunk csak az Apple Maps-szel kapcsolatos botrányra) – emiatt az idegenforgalmi lehetőség is nagyobb benne, márpedig ez az a tényező, ami miatt több magyar város (többek között Debrecen és Miskolc) is a Street View mellé állt.

Szerintem egy nagyon hasznos

szolgáltatásról van szó, amely egyszerre használható munkára (pl. fénykép „készítése” egy helyszínről, anélkül, hogy meglátogatnánk azt) és szórakozásra (a tavalyi nyaralóhelyünk megnézése, „hol találha-

tó ez” játék stb.) Remélem, hogy az emberek továbbra is bizalommal lesznek a Google iránt, és még idén virtuálisan száguldhatunk végig a Duna partján...

Sengel Tamás (9. évf.)

A Street View a betegeken is segíthet

Mindenki ismeri a Google Maps (2005) online térkép szolgáltatást, melynek 2007-ben készült el a helyszínek fényképekkel bejárható alkalmazása, a Google Street View. A Google autói 2009-ben hazánkat is bejárták, hogy összerakják nekünk a hazai panorámaképeket. Utcáink, tereink, gyönyörű épületeink soha nem látott részletességgel, 360 fokos panorámaképekkel kerültek volna fel a netre. Mint arról már olvashattunk, ez a magyar vonatkozású projekt csak a jövőben fog létrejönni, viszont akit a művészetek érdekelnek, már most is barangolhat magyar múzeumokban. A Google Art Project keretében a világ művészeti kincsei tekinthetők meg vele, így például a párizsi Musée d'Orsay és a firenzei Uffizi Galéria képei mellett itt láthatóak a budapesti Magyar Nemzeti Galéria vagy a Szépművészeti Múzeum alkotásai is.

Schuster Richárd egy éve a Google ma-

gyarországi kommunikációs menedzsere. Lelkesen mesélt nekünk arról, hogy a többi ország Google stábjaiával havonta ülnek össze kicserélni a tapasztalataikat a 45 országban működő Street View-val kapcsolatban. Mivel nagyon elfoglalt volt, ezért telefonon és e-mailváltásokkal kommunikáltunk egymással.

„Szerintem izgalmas lehet a hétköznapokban, például az iskolákban angolórán Londonban bóklászni vagy történelemórán meglátogatni Pompeit. Esetleg ha egy mozgássérült olyan helyre szeretne eljutni, ahol eddig még nem járt, megnézheti, hogy lesz-e szüksége segítségre. De ez a program nemcsak így segít a betegeken. Svédországban van egy intézmény, ahol egy szimulációs rendszerrel párosítva segítenek a rászorulókon. A betegek egy szobabiciklihez hasonló eszközön ülnek, és a Street View-ről ismert városok utcáin kell vezetniük – kézzel és lábbal is segítve a

haladást. Ezzel ingerlik az agy különböző területeit, ami elősegíti gyógyulásukat.” Ebből is látszik, mennyit fejlődött a térképészet azóta, hogy elkezdtek köbe faragni ábrákat elődeink. Bármi is lesz a következő lépés, én már nagy érdeklődéssel várom.

Vida Benedek (8. évf.)

No para? Yes para!

A budapesti Parapark

Te mit tennél, ha bezárnának egy alagsori szobába négy másik emberrel? A szobából fura hangok szűrődnek ki, de tudod, hogy már nem menekülhetsz. Itt vagy, be kell menned. A szobába belépve monitorok mutatják, mennyi időd van még hátra. Az idő egyre fogy, az emberek egyre idegesebbek. A cél közös: kijutni. Velem éppen ez történt, és el is mondom, hogyan jutottam ennek az alagsornak a közelébe.

Több mint egy hónapja azon gondolkoztam, hogy milyen programokra lehetne elmenni a belvárosban kisebb társaságokkal. Keresgéltem az interneten, és ráakadtam a Parapark nevű játszóhelyre. A játék lényege: juss ki a szobából, úgy, hogy csak az ott található tárgyakat használhatod. Lépésről lépésre kell haladnod, minden tárgynak van valami szerepe. A legkisebb jel, a legsemmitmondóbb dolog is fontos, idővel minden elnyeri az értelmét. Ha valaminek nem jövünk rá azonnal, ak-

kor azzal nagy idővesztést szenvedhetünk, és itt bizony az a kijutásunkat veszélyezteti. A tevékenységünket egy koordinátor figyeli, és ha végképp el vagyunk akadva, segít nekünk a walkie-talkie-n vagy azokon a monitorokon keresztül, amik a hátralévő időnket mutatják (összesen 60 perc áll rendelkezésünkre). Mivel ez a játék megköveteli a csapatmunkát, az összehangolt munkát, így olyan csapatot ajánlok erre a játékra, akik már ismerik egymást, tudnak hallgatni egymás-

ra és van hangerejük. A szervezők úgy gondolták, túl egyszerű lenne, ha a feladatokat normál hangerővel, csendesesen meg lehetne beszélni, így megkeresték „a világ legidegesítőbb hangjai” toplistát, és csináltak belőle egy mixet számkra, megspékelve egy riasztóval, ami bizonyos helyzetekben megszólal. Maga a Parapark is egy eldugott helyen van, így a megtalálását is sorolhatjuk a feladatok közé, de mikor megtaláljuk, sokáig emlékezni fogunk rá – a Vajdahunyad utcai Gondozó Kert nagyon jó helyszínválasztás volt a játéknak. A futam előtt érdemes beülni ebbe a romkocsmába, mert így könnyebb ráhangolódni, felkészülni arra, ami a vaskapu mögött vár minket. Je-

lenleg kétfajta pályára foglalhatunk Budapesten időpontot (amit érdemes megtenni 2-3 héttel előre, mert nagyon gyorsan betelnek a helyek), a Postaládákra és a Poszterre, de hamarosan nyílik a Tetthely 95 is (már tesztelés alatt van). Több nagyobb magyarországi városban is ott vannak, sőt, még Barcelonában is van pályájuk. Mindenképpen érdemes elmenni, mert benne ragadsz, akkor is, ha kijutsz.

Hefter Estilla (10. évf.)

*Parapark Budapest
1081 Budapest,
Vajdahunyad utca 4.
www.parapark.hu
14 éven felülieknek*

Túl jól sikerült a Facebook hack

Interjú a millió like-os Casanovával

18 óra alatt sikerült megszereznie a Facebookon azt az 1 millió like-ot egy norvég fiatalembernek, amiért cserébe szexet ígért neki a barátnője. A feltöltött képen ő és a lány látható, és akár úgy is tűnhetne a szelíd mosolyuk alapján, hogy tényleg más csak a sok-sok beleegyező like-ra várnak...

A like-okat valamiért(?) gyorsabban sikerült begyűjtenie, mint más cicusra, ajándékra váró csöppségnek, a háló közönsége nagyon együttérző volt ezzel a fiatalemberrel. Sokan várták az akció végét, azt, hogy vajon egy részletes beszámolóval tájékoztatja-e a közönséget Petter, vagy titok marad a folytatás. A képet a feltöltő mindenesetre már leszedte.

A magyar média a szokásos felületességgel számolt be a hírről. Volt olyan újság, amelyik szerint a Facebook a srác egész oldalát „letiltotta”, más lap állítása szerint a fiú a lány apjának haragjától tartva törölte le a képet, és egyébként szerinte a lánynak tartania kéne magát az ígéretéhez. A valóság persze más, ezt magától a kis norvég falucskában, Straumenben élő 20 éves Petter Kvernengtől tudjuk, aki részletesen beszámolt nekünk az egész történetről.

Szubjektív: **Ha jól tudom, nem sikerült a projekted, a barátnőd nem teljesítette a képre írt ígéretet. A kép feltöltését csak viccnek szántad, vagy – ahogyan egyesek megjegyezték – ez egy elkeseredett ember cselekedete volt?**

Petter Kverneng: Ez az egész csak egy vicc volt. A képünk egy kifigurázása volt az „1M like, hogy kaphassunk kutyát, cicát, babát” képeknek. Nem

gondoltam volna, hogy a kép a „barátaim barátai” körén kívülre is kerülhet. Egyáltalán nem vagyok elkeseredett, és soha nem voltak romantikus érzéseim Cathrine irányába. Igazából az csak véletlen volt, hogy ő volt az, aki a képre került. Lehetett volna egy másik lány is, aki jelen volt akkor, amikor az ötlettel előálltunk.

Szub: **Bánod már a kép feltöltését? És a lány bánja?**

P.K.: Nem bánjuk, sokat szórakoztunk az egészen. Ő talán egy kicsivel több nemkívánt figyelmet kapott, mint én, viszont azok, akikkel napi kapcsolatban vagyunk, jól értették a viccet. Egy kicsit ugyan aggódom, hogy ez az egész majd kísérteni fog akkor, amikor a jövőben munkát fogok keresni, de az is lehet, hogy majd az előnyömmé válik.

Szub: **Miért vetted le a képet a Facebookról néhány órával ezelőtt? (Az interjú január 23-án készült.)**

P.K.: Szerintem ez egy jó módja annak, hogy véget érjen a vicc. Élő műsorba hívtak minket a Playboy Rádióba, ahol bejelentettük, hogy nem szexeltünk és nem is fogunk soha. Ezután levettem a képet, hogy sikerüljön lecsillapítani ezt az egészet. Most a status update-ekben örjöngenek az emberek, de pár nap alatt el is lesz felejtve ez a dolog.

Szub: **Megkaptad a magad „15 perc hírnevét”, országos és nemzetközi médiastúdiókba hívtak vendégül, rengeteg ember lépett veled kapcsolatba a Facebookon és a Twitter oldaladon keresztül – élvezted ezeket a dolgokat, vagy inkább zavaró pillanatokban volt részed?**

P.K.: Minden másodpercét élveztem. Persze, amikor bejelentettem, hogy nem lesz közöttünk szex, és hogy ez csak egy vicc volt, az embereknek egy jó része leiratkozott a hírfolyamomról, a Twitter csatornámról, unlike-olta a képet. Én is azt gondoltam, hogy ez olyan 15 perces hírnév dolog lesz, de most itt vagyunk, majdnem egy héttel később, és még mindig interjúkat adok.

Szub: **Felismernek az utcán? Leszólítanak? Zaklatnak titeket?**

P.K.: Igen, felismernek, megszólítanak az utcán – ez egyelőre csak kedves módon történik. A Facebookon és telefonon már inkább zaklatnak. Keresztény fundamentalisták

hívtak fel, elmondták, hogy én milyen rossz ember vagyok. Olyan emberek, akik nem értik a viccet, elég csúnya dolgokat írtak Cathrine-nek és nekem ezekben a napokban. Én ezek nagy részét nem olvasom el, és nem is veszem magamra. Cathrine sem. Elég jól szórakozunk rajtuk.

Szub: **Mit gondolnak a szüleid erről az egésze, mondtak-e neked valamit?**

P.K.: A szüleim tudják, hogy olyan arc vagyok, aki ilyesmit művel. Tudják, hogy szeretem a magam körüli figyelmet, és azt is, hogy tudom kezelni a cirkuszt. Annak nagyon örülök, hogy a szüleimet békén hagyták, hogy nem zaklatják őket (kivéve a nővéremet, ő kapott egy telefonhívást egy hölgytől, aki azt akarta, hogy vegyem le a képet, mert az megalázó a nőkre nézve).

Szub: **Hogyan vették a történetet a barátaid?**

P.K.: Azt gondolják, hogy ez egy király dolog, és hogy nagyon Petter Kverneng-es.

Azok, akik ismernek, azt mondják, hogy ha valaki ilyesmit csinálna, az csak Peter lehet.

Szub: Egyesek a kép alapján a hősüknek neveztek, mások szerint te eléggé szexista, hímsoviniszta vagy (csak csúnyább szavakkal kifejezve). Mit gondolsz ezekről a véleményekről?

P.K.: Nagyon kúl, hogy egyesek hősnek, legendának, géniusznak neveznek. Én azonban nem gondolom magam egyiknek sem. És szexistának sem. De meg tudom érteni azt, hogy azok az emberek, akik nem értették a viccet, annak tartanak. Azt is megértettem, hogy ez a vicc jól működhet Skandináviában, de a világ más részein nem ugyanúgy nézik ezt a képet, számukra más a témája: szex, prostitúció, nemi szerepek... stb. Ez egy értékes tapasztalat volt.

Szub: Az akciód rengeteg követőre talált, távoli országokban jelentek meg ismét nagy mennyiségben a „ha kapok x like-ot...” képek. Találkoztál velük? Van kedvenced?

P.K.: Láttam néhányat közülük, és azt hiszem, ezek néha nagyon viccesek. Bár azt nem szabad elfelejtenünk, hogy az én postom is a trend követője volt. Persze azt látom, hogy a számuk az én postom után robbanásszerűen megnőtt, és szerintem ez király. Kedvencem az nincs.

Szub: Tervezel valamilyen folytatást? Mik a terveid a jövőben?

P.K.: Abban reménykedem, hogy ez a dolog megnyithat néhány ajtót a számomra. A szórakoztatóiparban szeretnék dolgozni, és profi előadóművész szeretnék lenni Norvégiában (rádió, filmek, ilyesmi). Már kaptam is pár ajánlatot különböző cégektől és projektektől, hogy futtassak a számukra promóciós kampányt. A következő napokban bele is nézek ezekbe az ajánlatokba.

Egyébként meg szeretnék köszönetet mondani Magyarországnak minden kedves üdvözlétért, amit a magyaroktól kaptam. Arra sajnos nincs időm, hogy mindre visszaírájak, de ez nagyon hízalgó.

Baranyai István

A lájkok mögött

Egyre gyakrabban futhatunk össze olyan képekkel, amelyeken bizonyos számú lájkért cserébe ígér valamit a feltöltő – sokszor csak fogadásból vagy játékból. Azonban elsőre nem is gondolnánk, hogy a hasonló gyűjtőakciók célja nem csak a 15 perc hírnév, hanem akár egy több millió forintos üzlet is lehet.

„Ki fog ilyen hülyeséget lájkolni?” – futott át az agyamon a gondolat, amikor először megláttam a norvég fiú képét a Facebook üzenőfalamon. Majd gyorsan vetettem egy pillantást a számlálóra, amely akkor 1,2 millió állt. Rögtön elkezdtem tünődni azon, hogyan lesz valaki hirtelen ennyire ismert. Eszembe jutott, hogy valóság-

núleg az ismerősök látták, hogy valaki kedvelte vagy megosztotta a képet, ők is ugyanígy tettek, így terjedt szét a kép.

De mégis, mi a célja az egésznek? A srác esetében egyértelműen a hírnév, másoknak viszont minden lájk több tíz vagy akár több száz forinttal lehet egyenértékű. Gondoljunk csak bele: valaki indít egy webol-

Így gyűjtik a LIKE-okat

A közvetlen előzmény: „kutyust akarunk!”
7 óra alatt gyűlt össze a millió like.

A szegedi Blues Café & 7-es Megálló pultosainak akciója.

dalt, amely ezzel a módszerrel szerez mondjuk 10 ezer lájkot, és körülbelül ugyanennyi potenciális olvasót az oldalnak. Ezután bannereket helyez el rajta, amelyek helyeiért akár több ezer forintot is kérhet. Mindezt csak azért, mert – tegyük fel – tízezer lájkért cserébe megígéri az olvasóknak, hogy roston kisüti a lábkörmét, és csámcsogva elfogyasztja a Blaha Lujza tér közepén. Ugyanígy szerezhethet ismertséget például egy addig ismeretlen márka, és válhat akár piacvezetővé is az adott területen. A lájkolás statisztikai adatokhoz is kiváló: megmutatja, me-

lyik termék vagy szolgáltatás tetszik legjobban az embereknek, és segíti meghatározni a követendő példát a többi cégnek. A közösségi oldal éppen ezért valószínűleg tervezi, hogy továbbgondolja az üzleti szerepét. Felröppent a pletyka, hogy új gomb kerül a Like mellé: a Want gomb egyfajta kívánságlistát hozna létre, ahonnan közvetlenül meg is lehetne vásárolni az áhított dolgokat. A jövőben talán egy külön áruház fog működni a Facebookon belül. Csak el ne felejtjük belájkolni a pénztárosnót...

Sengel Tamás (9. évf.)

Megismételhetetlen

Slash Budapesten

Őszintén szólva, nekem sok minden tetszik, például a Pink Floyd, a Black Sabbath, a Led Zeppelin, a Deep Purple és még folytathatnám a sort, azonban ezek a zenekarok túl vannak már mind a fénykorukon, és alig-alig vagy egyáltalán nem koncerteznek. Egyetlenegy előadó van köztük, aki még mindig a csúcson van. Ez a valaki lépett fel csütörtökön este a Papp László Sportarénában.

A szervezők eredetileg a Petőfi Csarnokba szerették volna vinni, azonban annyi volt az érdeklődő, hogy már két hónappal a koncert előtt elfogyott az összes jegy, így végül áttették az Sportarénába. Életemben először talán tizenkét éves koromban hallottam Slash nevét. Aztán meghallgattam a zenéjét is. Tetszett. Már vagy két héttel a koncert előtt alig tudtam másra gondolni, mint hogy mikor jön már Slash Pestre. Pechemre, a koncert előtti napon megfáztam és belázasodtam. Természetesen iskolába se mehet-

tem, de este már úgy gondoltam, ez nekem megér annyit, hogy betegen menjek végignézni, meghallgatni az egészet, s netán két hétig nyomjam még emiatt az ágyat. Jól döntöttem. A koncert pontosan úgy volt jó, ahogyan végigcsinálták. Viszszafogott koreográfia, brutálisan jó hangzás! A banda nemcsak Slash saját számait adta elő, hanem Guns n' Roses-számokat is, nagyjából fele-fele arányban. Játszotta a *Nigh Train*, a *Civil Wart*, a *Sweet Child o' Mine*-t és a *Paradise City*, egyszóval a legnagyobb Guns n' Roses-slágereket. Az énekes, Myles Kennedy ezeket ugyanolyan tökéletesen énekelte, ahogyan a Slash-sel készített számokat is, pedig ezeket eredetileg nem az ő énekhangjára írták (hanem Axel Rose-éra,

mint az közismert). Ráadásul kiderült később, hogy nemcsak ő énekel fantasztikusan a bandában, hanem a basszusgitáros, Todd Kerns is, aki olyan jól adta elő a *Welcome to the Jungle*-t, hogy szinte jobb lett, mint az eredeti. A koncerten ez volt az egyik kedvencem, de igazából nem tudnék „legjobb számot” választani, mert mind fantasztikus volt. Az élő előadás egészen más élményeket adott, mint a CD. A *Rocket Queen*-ben Slash úgy szólózott, hogy mindenkinek leesett az álla – ilyen jót rock-koncerten én még nem hallottam. Összességében azt mondhatom tehát Slash-ről, hogy megmutatta, hogyan is kell játszani a rockzenét. Nem csoda, hogy a közönség tombolt.

Az esemény egyetlen negatívumának az előzenekar (Leander Rising) bizonyult, egyszerűen minősíthetetlen volt, amit csináltak: egymástól alig megkülönböztethető számokat adtak elő, ének helyett pedig inkább csak hörgés hallatszott. Ők,

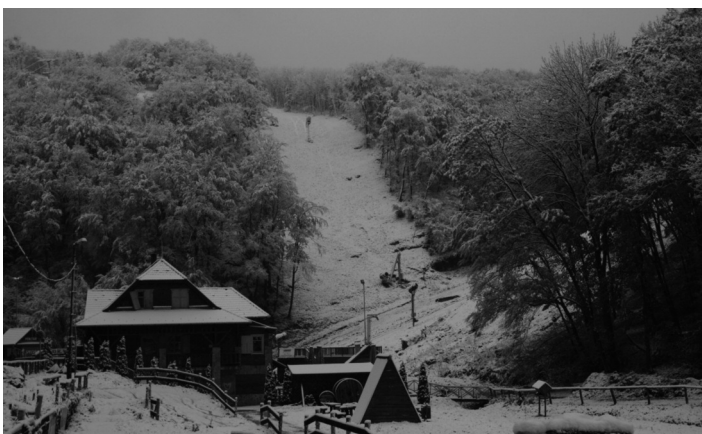
Slash-sel ellentétben, azt mutatták meg, hogyan nem szabad játszani a rockot. Szerencse, hogy a későbbiek kárpótoltak mindenért.

Visszagondolva erre az estére: nagy hiba lett volna, ha egy kis megfázás miatt otthon maradok, és nem veszek részt életem legjobb, megismételhetetlen koncertjén. Még úgy is, hogy utána újra belázasodtam, és kénytelen voltam kihagyni még néhány napot az iskolából.

Gulyás Ábel (9. évf.)
*Slash koncert, Sportaréna,
2013. február 7.*

Síelés Magyarországon

Bizonyára mindenki azt gondolja, hogy Magyarországon nincs hol síelni, és nem is lehet, pedig ez nem így van.

Hétvégén nővéremmel és apukámmal elmentünk Eplénybe síelni, és azt kell, hogy mondjam, meglepett a színvonal. Ahhoz képest, hogy Magyarországon nem éppen a legjobb befektetésnek számít a síturizmus, rendkívül fejlett, komoly síelési lehetőségeket adó pályák vártak minket. Sok kisebb ausztriai síparadicsommal vetekedhet Eplény úgy, hogy jóval alacsonyabban fekszik. Egy ülős és több húzós liftjével valószínűleg az egyik legjobb síelő helynek számít Magyarországon, rendkívül hóbiztos. Nekem nagyon tetszett a hely, változatos pályák voltak, és a

hó is egész jó volt. Aki éppen elfáradt, annak több melegedőhely is várta kívánságát finom, magyaros ételekkel, önkiszolgálós ellátással és sok ülőhellyel. Ami nem tetszhet a helyben, hogy sok pálya nincs összekötve a többivel, tehát ha az egyik pályáról a másikra akarunk menni, gyakran sétálni kell. Bátran ajánlom Eplényt, mert viszonylag gyorsan elérhető autóval, és jó viszonyok közt biztosít izgalmas síelést a látogatóknak.

Gálosi Tamás (8. évf.)
fotó: siarena.hu